

lægges ud til varetagelse dels i private virksomheder, dels i private organisationer, hjælpeorganisationer, foreninger osv. Der er ingen, der siger, at det skal være multinationale koncerner, der løber med det hele.

Så har en del af debatten i dag jo af naturlige grunde drejet sig om de ældres forhold, og det er lidt ærgerligt, at specielt spørgsmål omkring de ældre bliver brugt som det værste skræmmeeksempel. Det er sådan det største spøgelse, man kan puste op, når man prøver at få folk til at lade være med at gå ind for udliciteringer. For de arme gamle mennesker, der sidder dér, kan jo ikke være tjent med, at der skal komme et eller andet multinationalt selskab og tjene profit på dem – for at bruge hr. Klaus Hækkerups ordvalg.

Jeg kan ikke forestille mig andet, end at en privat virksomhed kan gøre det mindst lige så godt, som det foregår i kommunerne. Og skal vi bruge eksemplet, som også hr. Klaus Hækkerup flere gange har været inde på, nemlig eksemplet fra Sverige, så kunne man i Jyllands-Posten fra den 14. februar 1996 læse om de erfaringer, man har gjort i Stockholm. Her viser det sig, at man alene i Stockholm kommune sparer 130 mio. kr. på, at hele ældreforsorgen er lagt ud til privat varetagelse og det vel at mærke på en sådan måde, så de pågældende ældre udtaler utvetydig tilfredshed med den måde, det har fundet sted på. Det, man har kunnet konstatere mange steder i Sverige, er, at når man udliciterer hjemmeplejen eller ældreplejen, så sparer man 33 pct.

Hvis vi nu forestiller os det overført til danske forhold, så kunne det jo være, at en lang række af de pensionister, som i dag får bevilget én eller halvanden times hjemmehjælp om ugen, kunne få en bedre service. Så kunne det jo være, at vi slap for, at nogle pensionister er nødt til at ringe til Falck eller ringe efter andre, politiet osv., for at få hjælp, fordi de er de eneste, der har tid til at komme, når man ringer på alarmkald. Alt det slap vi måske for, fordi man altså i kommunen havde nogle flere penge til at gøre servicen bedre for. De penge, der kan spares på udliciteringer, kan jo både bruges til at gøre servicen bedre og til at nedsætte skatterne.

Erfaringerne fra Sverige er så gode, at der på nuværende tidspunkt i flere kommuner og flere fylker i Norge er sat et arbejde i gang gående ud på, at man vil overføre tilsvarende opgaver til privat varetagelse. Det er nemlig så heldigt, at i en lang række kommuner og et enkelt fylke i Norge har Fremskridtspartiet og partiet Høyre,

svarende til Det Konservative Folkeparti i Danmark, flertal, og dér har man besluttet sig for, at man vil overføre de svenske erfaringer og sætte gang i udliciteringen af ældreforsorgen.

Vi kan kun hilse de initiativer velkommen og ærgre os lidt over, at det ikke er i Danmark, vi tør betræde nye veje. Tværtimod oplever vi jo i øjeblikket, at der en række steder i stedet for udlicitering sker en indlicitering. Det mest aktuelle eksempel er fra Roskilde Amtsråd, der for ganske få dage siden havde møde, og minsandten om ikke partierne Venstre, Det Konservative Folkeparti, De Radikale, Socialdemokratiet og SF stemte for oprettelsen af et amtsligt interessentskab, som skal stå for madproduktion m.v. Fremskridtspartiets medlemmer af amtsrådet foreslog, at man skulle undersøge – bare undersøge – muligheden for, at man kunne lægge det ud i offentlig licitation, og svaret fra flertallet i amtsrådet var, at det ville man ikke være med til. Det hører altså ingen steder hjemme, at man på den måde forhindrer private i at byde, for der er masser af muligheder for at tjene penge!

I juni 1994 kunne man i Finansministeriet opføre, at 81 statslige institutioner ved deres udbud af rengøringsopgaver havde sparet 9,5 mio. kr., svarende til 37 pct. Det er jo altså penge, som finansministeren uden at få vrøvl med nogen som helst er i stand til at spare på det store finansbudget. Og i betragtning af, at finansministeren slæber rundt på 30 mia. kr. i driftsunderskud, så var det jo værd at få hentet de besparelser hjem.

Det, der går galt, er, at man ofte har store problemer med fagbevægelsen. Jeg har tidligere citeret fra det brev, som hele Folketinget fik runddelt fra formanden for SiD, hr. Hardy Hansen. Jeg skal nu citere fra Berlingske Tidende, som den 16. januar 1996 kunne bringe et interview med en SiD-medarbejder, som fortæller:

»Loyaliteten hos de ansatte ryger sig en tur, når en opgave udliciteres. F.eks. har man hos Postvæsenet og Toldvæsenet ødelagt en ellers ubestikkelig embedsstand, fordi der sælges ud af firmaerne til private.«

Ud over, at der ligger en antydning af, at de nu modtager bestikkelse i Postvæsenet og Toldvæsenet – det vil jeg slet ikke gå ind i; jeg synes, det er meget groft at sige det – ligger der altså også et klart og utvetydigt signal til medarbejdere rundt omkring om, at fagbevægelsen vil gøre alt, hvad den kan, for at ødelægge de her ting. Det synes vi i Fremskridtspartiet ikke den skal have held til, og derfor håber vi på, at vi